

kteřá jest již jinak ve službě lesnické zaměstnána, náleží zemskému výboru zkoumati, bude-li ustanovený technický znalec lesní s to, vykonávati povinnosti s jeho úřadem spojené.

Služební poměry technického znalce lesního řídí se dle § 57 zákona ze dne 25. července 1864, sb. zák. a nař. č. 27. Náklady vzešlé z ustanovení technického znalce lesního pro obvod okresní uhradují se z prostředků okresních (§ 12 a 13 cit. z.).

Opomine-li obecní (osadní) starosta vykonati opatření, které nařídí okresní výbor v oboru své působnosti ve příčině hospodářství v obecních (osadních) lesích, aneb které konati má dle tohoto zákona, může mu okresní výbor uložití pořádkové pokuty (§ 100 obec. zřiz.). V případě nutné potřeby nějakého opatření ve příčině obecních (osadních) lesů provede toto opatření na náklad obce (osady) okresní výbor, dohodnuv se o tom s politickým úřadem okresním. Kdyby hospodářství v obecním (osadním) lese bylo trvale zanedbáváno, tak že by hrozilo z toho spustošení lesa, a neodpomůže-li, jsa k tomu vyzván, obecní (osadní) výbor, může okresní výbor, dohodnuv se s politickým úřadem okresním, ustanoviti ku správě lesů obecních (osadních) jiný orgán (sekvestra lesa) na náklad obce (osady). Působnost tohoto orgánu pomine, jakmile ustaví se v obci (osadě) nový výbor obecní (osadní) (§ 14 cit. z.).

O odvoláních z opatření, které učinil okresní výbor, dohodnuv se s politickým úřadem okresním, rozhodovati náleží s konečnou platností zemskému výboru dohodnuvšimu se s místodržitelstvím. Odvolání takové podáno budiž okresnímu výboru ve lhůtě čtrnáctidenní.

Zemskému výboru náleží v mezích působnosti po zákonu mu příslušející přihlížeti k tomu, aby okresní zastupitelstva a okresní výbory konaly povinnosti tímto zákonem jim uložené (§ 15 a 16 cit. z.).

Předpisy tyto netýkají se obcí, které spravují se zvláštním zřízením obecním.

Lhůty (v soudním řízení).

A) Řízení soudní sporné.

Ve sporu civilním rozumí se lhůtou určitá časová mezera, během kteréž jisté jednání sporné předsevzato býti musí, jelikož by jinak bezvýsledné uplynutí její mělo v zápětí škodlivé účinky processuální.

I. Druhy lhůt.

1. Lhůty zákonné (*dilaciones legales*) a lhůty soudcovské (*dilaciones judiciales*). Zákonná lhůta běží, aniž by bylo zapotřebí jakéhokoli soudcovského nařízení. Všechny ostatní lhůty patří ke lhůtám soudcovským.

2. Dle účinku rozeznáváme lhůty nepřestupné neboli propadné a lhůty přestupné neboli nepropadné.

Lhůty neprodlužitelné jsou ony, jichž promeškání má za následek naprosté vyloučení (*praeclusi*) strany od předsevzetí dotyčného processního úkonu nebo právního prostředku. Prodlužitelné lhůty pak jsou ony, při jichž promeškání ne sice vyloučení, ale jiné následky nastávají, jako ku př. peněžité pokuta, vězení, náhrada útrat a pod. Ve sporu civilním pohlíží se z pravidla na všechny lhůty jako na propadné (dv. dekr. ze dne 8. dubna 1785 č. 406).

Lhůty propadné rozdělujeme opětně na lhůty propadné *ipso jure* a lhůty propadné *petente adversario*.

a) Lhůty propadné ipso jure jsou ony, jichž promeškání samo následky vyloučení z dalších kroků s sebou přináší a musí proto k nim soudce přihlížeti, byť i strana protivná žádného návrhu v té příčině nepodala.

Takovou lhůtou jest ku př. 14denní lhůta ku nastoupení důkazů přísudkem přípuštěných (§ 17 nov. proces. nál. ze dne 16. února 1875 č. 1146 sb. č. 5634), lhůta ku nastoupení nebo vrácení přísahy rozhodovací rozsudkem přípuštěné (§§ 209 a 211 s. ř.), lhůta ku podání stížnosti odvolací a dovolací, lhůta rekursní atd.

b) Lhůtou propadnou petente adversario rozumíme naproti tomu lhůtu, při níž prekluse teprve ku návrhu odpůrce nastupuje, jako ku př. odsouzení in contumaciam pro zmeškání lhůty ku podání sporných řečí, prekluse při důkazech znaleckých a mn. j.

3. Dále rozeznáváme lhůty prodlužitelné a lhůty neprodlužitelné.

Prodlužitelné lhůty mohou buď soudcem, buď protivnou stranou prodlouženy býti. Lhůty ku podání odpovědi, repliky, dupliky, konečného spisu a konečné odpovědi, k odpovědi na vyzvání nebo ku podání žaloby vyzvané, k podání výtek účtu, k odůvodnění obšťávky, sekvestrace a knihovního záznamu mohou soudcem z důležitých důvodů prodlouženy býti.

Žádná z ostatních lhůt řízení rozhodovacího v ústním, písemném i stručném řízení, nemůže rozhodnutím soudcovským býti prodloužena (§ 6 zák. ze dne 16. května 1874 č. 69 ř. z.).

Odpůrce může lhůtu, i když soudcem prodloužena býti nesmí, prodloužiti, když ku př. v písemném řízení (následkem opozděného podání sporného spisu) nebo v ústním nebo stručném řízení (při nedostavení se protivníkově) návrh kontumační nepodá, nebo nastalou kontumaci promine, nebo další lhůtu povolí; v řízení odvolacím (v řízení řádném), když opozděné podání nevytýká, resp. když odpůrce nehledě ku zmeškání lhůty, na opozděnou appellaci nebo revisi podá odpověď, musí soudce vynéstí rozsudek tak, jako kdyby ohlášení se stalo v čas (res. ze dne 11. září 1784 č. 335 lit. u sb. z. s.), konečně když strana podáním svolení odpůrcovo k podání spisu v pozdější době prokáže (§ 10 proc. nov.).

II. Počítání lhůt.

Lhůty počítají se všeobecně dle § 902 o. o. z. dle dní (výjimečně při nastoupení přísahy v řízení směnečném dle hodin, § 12 sm. ř.).

Lhůta končí uplynutím posledního dne, tedy vlastně poslední hodinou úřední, do kteréž podací protokol otevřen jest (§§ 114, 115 s. instr.). Případne-li poslední den lhůty na den nedělní nebo sváteční, končí lhůta příštím dnem všedním (§ 5 odst. 2 nov. proc., § 11 říz. str., § 88 říz. ve v. nep.).

Lhůta počíná dnem po doručení soudního výměru, jež podání nejbližšího spisu podmiňuje (dv. d. ze dne 20. června 1782 č. 55 sb. z. s.), byť i doručení poštou se stalo (dv. d. ze dne 30. listopadu 1789 č. 1081, dv. d. ze dne 9. října 1813 č. 1071 sb. z. s.). Byla-li lhůta prodloužena, běží lhůta nová teprve po uplynutí lhůty první (dv. d. ze dne 14. listopadu 1791 č. 221 a ze dne 13. února 1795 č. 217, § 524 halič. s. ř.). Strana sama má o to péči míti, by spis nejdéle posledního dne během úředních hodin podán byl. Nestačí tedy, byl-li spis posledního dne dán na poštu. Dni, jež dopis byl na poště, se tedy do lhůty nevčítají; zásada tato platí

nyní vůbec a též při rekursech (min. nař. ze dne 28. září 1860 č. 205 ř. z. § 2, čímž dv. dekr. ze dne 6. listopadu 1786 č. 600 sb. z. s. platnosti zbaven byl.) Vyjimečně stačí při krátké lhůtě podání spisu na poštu před uběhnutím lhůty a odpočítají se tedy dni, kdy spis byl na poště; tak na př. při lhůtách k námitkám proti rozkazu platebnímu a zjišťovacímu v řízení směnečném (§ 7 sm. ř., § 2 zák. ze dne 18. července 1889 č. 132 ř. z.), dále při lhůtě rekursní v řízení mandátním (§ 10 říz. mand.), při lhůtách v řízení ve věcech nepatrných (§§ 11 a 84 říz. ve v. nep.).

Lhůta běží nepřetržitě (continue) až do posledního dne. Prodloužená lhůta připojí se bezprostředně ku předcházející; novela ustanovuje, že má tato lhůta připojením dne kalendářního ve výměru stanovena býti (§ 7 2 odst., § 9 nov. proc.).

V řízení ústním, písemném a stručném nemají dni nedělní a sváteční, jakož i ostatní prázdniny na počátek, konec a celý běh lhůt k podání spisu, jakož i ku předsevzetí jiných jednání pražádného vlivu. Lhůta, jejíž poslední den na neděli nebo všeobecný svátek připadá, končí nejbližším dnem všedním. Toto platí i tehdy, když uplynutí lhůty zřejmě dnem kalendářním označeno jest (§ 5 proc. nov.). Na počítání při lhůtách soudcem ustanovených se ustanovení § 902 o. o. z. nevztahuje (roz. ze dne 24. března 1891 čís. 3271, sb. »Novák« IV, 350).

III. Přetržení lhůty.

1. Odepřel-li soudce prodloužení lhůty, počítá se straně ku předsevzetí dotyčného právního jednání tolik dní od doručení výměru zamítajícího (dies utiles), kolik jich v čas podání odmrštěné žádosti od poslední doznané nebo povolené lhůty strana ještě měla (§ 11 proc. nov.).

2. Ku podání spisu průvodního staví se lhůta od doby, kdy podána byla žádost za opis protokolů důkazních až do té doby, kdy opisy těchto protokolů se doručí (§ 2 min. výn. ze dne 16. prosince 1851 č. 258 ř. z.).

3. Byl-li zahájen konkurs, přetrhuje se lhůta ve prospěch konkursní podstaty (§ 7, konk. ř. a § 40 zák. ze dne 16. března 1884 č. 36 ř. z.), jakož i ve sporu odpůrcím, který již před tím některým z věřitelů započat byl (§ 40 odp. z.).

4. V řízení ve věcech nepatrných přetrhuje se lhůta osmidenní ku podání stížnosti zmateční v ten způsob, že se doba ode dne žádosti za vyhotovení rozsudku až do dne, kdy tento byl doručen, do lhůty té nevčítá (§ 79 říz. ve v. nep.).

IV. Žádost za lhůtu.

1. Náležitosti. Žádost za lhůtu musí obsahovati

- a) data a dle možnosti i průkaz důvodů žádaného prodloužení;
- b) označení dne kalendářního, do kterého má lhůta prodloužena býti;
- c) udání, za kolikátou lhůtu se již žádá, jakož i připojení výměrů, kterými předcházející lhůty povoleny byly (§ 7 proc. nov.).

2. Soudce může lhůtu žádanou povolití nebo zamítnouti.

a) Soudce povolí lhůtu, aniž by slyšel protivníka, žádá-li se teprve po prvé za prodloužení lhůty a ne na delší dobu, než kterou obsahovala lhůta původní (§ 8 proc. nov.).

Soudce zamítne žádost, aniž by slyšel odpůrce:

a) když před tím povolená lhůta odpůrcem jakožto poslední povolena byla a když svolení tohoto k dalšímu prodloužení dosaženo nebylo;

β) když předešlé žádosti i přes záporné neb omezující vyjádření odpůrcovo soudcem vyhověno bylo (§ 10 pr. nov.),

γ) když již předešlá žádost následkem záporného vyjádření odmítnuta byla (§ 10 a 11 proc. nov.) Žádost, jež po uplynutí lhůty podána byla, jest protivníku k vyjádření doručiti (dv. dekr. ze dne 7. března 1796 č. 284); byl-li ale mezi tím kontumační návrh podán, na tento poukázati.

b) Ve všech ostatních případech rozhodne soudce o žádosti za lhůtu teprve po slyšení odpůrce. Vyjma § 8 proc. nov. jest žádost za lhůtu odpůrci do 7 dnů k vyjádření doručiti.

Tu pak jsou tyto případy možny:

a) Nepodá-li odpůrce vyjádření, má se za to, že je lhůta až do kalendářního dne, v žádosti označeného, povolena.

β) Vyjádří-li se protivník, že lhůta nemá vůbec, nebo aspoň ne v žádané době povolena býti, má soudce, uváživ náležitě všechny okolnosti, sám o věci rozhodnouti.

γ) Souhlasí-li protivník, že se má lhůta sice povolit, avšak že má to již býti lhůta poslední, má soudce v dotyčném výměru zřejmě lhůtu tu jako poslední označiti (§ 9 proc. nov.).

Nový soudní řád (zák. ze dne 1. srpna 1895 č. 113 ř. z.), který má nabýti platnosti 1. lednem 1898, stanovil ve příčině lhůt následující zásady:

Není-li trvání lhůt ku provedení procesních úkonů bezprostředně zákonem stanoveno (lhůty zákonné), má je ustanoviti soudce, přihlédaje ku potřebám a povaze daného případu (lhůty soudcovské). Soudcovská lhůta počíná běžeti, nebylo-li při jejím ustanovení něco jiného určeno, doručením usnesení lhůtu nařizujícího straně, v jejíž prospěch lhůta stanovena byla; není-li třeba, aby usnesení straně bylo doručeno, počíná lhůta prohlášením tohoto usnesení (§ 124 nov. s. ř.). Při počítání lhůty, dle počtu dní stanovené, nečítá se den, na který připadá okamžik nebo skutečnost, dle které počátek lhůty řídití se má. Lhůty dle týdnů, měsíců nebo roků ustanovené končí uplynutím toho dne posledního týdne nebo posledního měsíce, který svým pojmenováním nebo počtem se srovnává se dnem, kterého lhůta počala. Schází-li tento den v posledním měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Konec lhůty může býti určen též dle určitého dne kalendářního (§ 125 nov. s. ř.). Neděle a svátky nepřekážejí počtetí a běhu zákonných a soudcovských lhůt. Případne-li poslední den lhůty na neděli nebo svátek, končí lhůta nejbližším dnem všedním (§ 126 nov. s. ř.). Vyprší-li lhůty jednotlivým společníkům v rozepři ku provedení téhož procesního úkonu příslušející v různém čase, může tento procesní úkon každým ze společníků potud býti předsevzat, pokud aspoň jednomu z nich lhůta pro tento procesní úkon ještě běží (§ 127 nov. s. ř.).

Prodlouženy mohou býti lhůty jen soudem; úmluvou stran nikoli. Soud povolí prodloužení lhůty ku návrhu, když strana, v jejíž prospěch lhůta jest, nemůže v čas provésti úkon procesní z důvodů neodvratitelných nebo aspoň velmi závažných, a zejména když by bez prodloužení lhůty utrpěla škodu nenahraditelnou. O návrhu tomto, který jest před uplynutím původní lhůty podati, rozhodne soud bez předchozího ústního jednání, však vyslechnuv dříve odpůrce, ač není-li návrh učiněn za souhlasu obou

stran. Okolnosti prodloužení lhůty odůvodňující má strana soudu na požádání osvědčiti (§ 128 nov. s. ř.).

Všechny lhůty mohou býti úmluvou stran zkráceny, kterážto úmluva soudu listinou prokázána býti musí. Též soud může zkrátiti lhůtu ku návrhu jedné toliko strany, prokáže-li tato okolnosti, které činí takovéto zkrácení potřebným, aby uvarovány byly hrozící ujmy a když strana, pro jejíž jednání lhůta jest ustanovena, bez obtíže předsevzítí může ve zkrácené lhůtě dotyčný úkon procesní. Dříve než se zkrácení povolí, budiž odpůrce vyslechnut (§ 129 nov. s. ř.).

B. Řízení nesporné.

Tu platí zásada, že pokud soud z úřední povinnosti na ukončení jednání naléhati má, stranám a jich zákonným zástupcům k vykonání příkazů jim daných přiměřená lhůta ustanovena býti musí (§ 2 č. 9 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.).

Co se týče počítání lhůt, platí v řízení nesporném tytéž zásady jako v řízení sporném (§ 7). Cit. patent obsahuje však odchylku od řízení sporného i trestního, a to v ten smysl, že ponecháno jest soudu, aby i na představení a stížnosti po uplynutí lhůty podané ohled bral, když opatření bez ujmy práv osob třetích změnit lze.

Rekursy v nesporném řízení jest i po uplynutí lhůty I. stolice přijmouti a vyššímu orgánu předložiti (§ 11, 2. odst. roz. ze dne 13. ledna 1885 č. 173 sb. »Gl. U. W.« XXIII, 10773 a ze dne 5. února 1885 č. 1175 sb. »Gl. U. W.« XXIII, 10421). Při čítání lhůty nelze na prázdniny a dny, kdy ležel recurs na poště, ohled bráti. Případne-li ale poslední den lhůty na den nedělní nebo sváteční, končí tato nejbližší příštím dnem všedním (§ 2 nař. min. sprav. ze dne 28. srpna 1860 č. 205 ř. z.). Předpisy sporného řízení o navrácení v předešlý stav pro zameškání lhůty, platí i v řízení nesporném potud, pokud s promeškáním lhůty spojena je ujma právní, již nelze ani stížností k vyšší instanci, ani novým podáním odčinit (§ 17 říz. ve v. nesp.).

C. Řízení trestní.

I. Základní zásady.

Řád trestní obsahuje tato zásadní ustanovení:

1. Lhůty v řízení trestním ustanovené nemohou prodlouženy býti, ač nepřipouští-li se výslovně opak toho.

2. Má-li se některá lhůta v určitý den počítí, buď počítána tak, že tento den se v ní nepojme.

3. Neděle a svátky, též dny, po které byl spis soudu svědčící na cestě, do lhůty se počítají.

II. Řízení přípravné.

V řízení přípravném vyskytují se tyto lhůty:

1. Státní zástupce jest povinen v 8 dnech po obdržení spisů buď soudci vyšetřujícímu obžalobu podati, aneb mu spisy vrátiti a připomenouti, že neshledává příčiny k dalšímu soudnímu stíhání. Soukromý žalobce budiž o skončení přípravného vyšetřování zpraven a vyzván, aby do 14 dnů obžalobu podal, jinak že se bude míti za to, že od obžaloby upustil. Během této 8 resp. 14 denní lhůty může i návrh na doplnění přípravného vyšetřování podán býti (§ 112 tr. ř.). Byl-li návrh ten zamítnut, běží nová lhůta ku podání obžaloby od té chvíle, kdy bylo usnesení radní komory ve známost uvedeno.

2. Státní zástupce nebo soukromý žalobce, jakož i obviněný mají právo stěžovati si na rozhodnutí radní komory o opatřeních soudce vyšetřujícího učiněná během 3 dnů od vyhlášení tohoto rozhodnutí. Stížnost podati jest komoře radní (§ 113 a 114 tr. ř.).

3. Ku ohlášení námitek (odporu) proti spisu obžalovacímu přísluší obviněnému ve vazbě se nalezajícímu lhůta 24 hodin. Provedení odporu musí se státi během 8 dnů. Jeli obviněný na svobodě, může námítky ty v 8 dnech u soudce vyšetřujícího ústně nebo písemně ohlásiti i provésti (§ 209 tr. ř.).

III. Řízení opravné.

1. Stížnost zmateční jest ve 3 dnech po vyhlášení rozsudku u sborového soudu I. stolice ohlásiti. Nebyl-li obžalovaný vyhlášení rozsudku přítomen, opovězena buď stížnost ve 3 dnech od té doby, kdy jemu rozsudek ve známost byl uveden (§ 284 tr. ř.). Ohlášení nebo provedení opravného prostředku v poslední den lhůty soudu dodané jest považovati za podané v čas, byť i podání to v případě, že podací protokol byl již zavřen, teprve druhého dne zaneseno bylo (§ 151 min. nař. ze dne 16. června 1854, č. 165 ř. z. a ze dne 28. srpna 1889 č. 9712 sb. č. 1287).

2. Stěžovatel jest oprávněn během 8 dnů od doručení rozsudku, provedení důvodů své stížnosti soudu dodati. Terminem a quo lhůty ku provedení stížnosti poskytnuté jest doručení rozsudku i tenkrát, když se před ohlášením zmateční stížnosti stalo (nál. ze dne 26. února 1890, č. 1431 sb. č. 1335). Prodloužení lhůty té se dopouští jen za účelem v § 1, č. 3, zákona ze dne 11. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 označeným, za příčinou dodatečného podpisu oprávněného obhájce (nál. ze dne 19. října 1886 č. 12.228 sb. č. 972; nál. ze dne 30. dubna 1879 č. 4834 a ze dne 30. listopadu 1886 č. 13.800).

3. Proti zamítnutí zmateční stížnosti sborovým soudem I. stolice a limine ve smyslu § 1 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z r. 1878 lze si do 3 dnů stěžovati ku dvoru kasačnímu.

4. Odvolání jest rovněž během 3 dnů po vyhlášení rozsudku ohlásiti a během dalších 8 dnů od ohlášení provésti (§ 294 tr. ř.). Jest tu pak ta odchylka, že nikoliv ode dne doručení rozsudku (jako při stížnosti zmateční), nýbrž od okamžiku ohlášení odvolání další lhůta 8denní ku provedení odvolání běží (nál. ze dne 20. března 1885 č. 54).

IV. Navrácení v předešlý stav.

Dá-li obviněný projíti lhůtě k ohlášení některého opravného prostředku proti rozsudku, může mu soud, jemuž přísluší o opravném prostředku rozhodovati, povolití navrácení v předešlý stav v těchto případech:

1. když dokáže, že mu pro neodvratné okolnosti, bez jeho viny nebo bez viny jeho obhájce nebylo lze lhůty dodržeti;

2. když žádá za navrácení v předešlý stav ve třech dnech od pominutí překážky a

3. když podá zároveň ohlášku (§ 364 tr. ř.).

V. Lhůty ediktální.

1. Lhůta ediktu, jímž se neznámý vlastník věci, jež u obviněného nalezena byla a o níž okolnosti nasvědčují, že jest majetkem cizím, vyzývá, by vlastnictví své ku věci té prokázal, jest určena na dobu 1 roku (§ 376 tr. ř.).

2. V řízení proti nepřítomným a uprchlým pro neposlušnost má obžalovaný veřejnou obsílkou vyzván býti, by v přiměřené lhůtě, jež nejméně na dobu 1 měsíce ustanovena býti má, k soudu se dostavil (§ 424 tr. ř.).

VI. Řízení přestupkové.

Odvolání jest během 3 dnů po vyhlášení rozsudku a v případě nepřítomnosti obžalovaného při vyhlášení rozsudku do 3 dnů po doručení rozsudku ohlásiti. Stěžovatel má právo do 8 dnů po ohlášení odvolání a pokud si opis rozsudku vyžádal, po doručení tohoto provedení odvolání okresnímu soudu podati. Proti rozsudku okresního soudu, jenž dle § 459 tr. ř. za nepřítomnosti obžalovaného vyneseno byl, může tento během 8 dnů od doručení rozsudku námitky podati. Zamítne-li okresní soudce námitky, přísluší obžalovanému do 3 dnů stěžovati sobě ku soudnímu dvoru I. stolice (§ 478 tr. ř.). Byly-li námitky ve smyslu § 478 tr. ř. podány, běží lhůta odvolací až do posledního dne oné lhůty, jež vyměřena jest stížnosti do odmítnutí námitek, i kdyby stížnost tato vůbec ani podána nebyla (plen. nál. ze dne 16. října 1890 c. 7581, sb. č. 1378).

Do rozhodnutí soudů okresních, z nichž se nelze odvolati, mohou ti, kdož se jimi mají za stíženy, podati ve 3 dnech stížnost ku sborovému soudu první stolice (§ 481 tr. ř.).

VII. Řízení ve věcech tiskových.

Dal-li státní zástupce tiskopis zabaviti, má ve 3 dnech, když mu bylo oznámeno, že tiskopis byl zabaven, u sborového soudu první instance, po případě u okresního soudu (§ 485 tr. ř.) žádati, aby zabavení bylo potvrzeno (§ 488 tr. ř.).

Soud má ve 3 dnech po té konfiskaci buď potvrditi nebo zrušiti.

D. Řízení trestní ve věcech důchodkových.

I. Řízení vyšetřovací.

V řízení vyšetřovacím může obviněný žádati lhůtu za příčinou konečného svého obhájení, kterážto lhůta může při vyšetřování rozměrů neobyčejných, nejvýše na 14 dnů vyměřena býti.

II. Řízení opravné.

Jak odvolání tak žádost za milost musí nejdéle do 30 dnů, ode dne, kdy rozsudek ve známost byl uveden počítaje, podány býti. Byla-li pak před uplynutím lhůty této podána žádost za prodloužení její, může úřad z důležitých příčin přiměřeně prodloužení lhůty této povoliti. Při lhůtách v §§ 848 a 849 tr. z. důch. uvedené ku podání žádostí za milost, odvolání a rekursu se den doručení resp. oznámení rozsudku nebo rozhodnutí nevčítá (dekr. dv. kom. ze dne 22. května 1839 č. 21.219). Do lhůt ku podání opravných prostředků a žádostí za milost nepočítají se též dni, kdy řečená žádost na poště se nalézala (dekr. dv. kanc. ze dne 22. května 1839 č. 21.219 a § 848 tr. z. důch.). Stížnosti podány buďtež do 14 dnů ode dne, kdy rozsudek oznámen byl, počítaje. Prodloužení této lhůty se nepřipouští (§ 849 tr. z. důch.). Lhůty ku podání žádosti za milost a odvolání počínají, když odsouzený je nezletilým nebo má-li opatrovníka, oním dnem, kdy rozsudek zástupci jeho byl doručen (§ 850 tr. z. důch.).

Lhůty (v řízení správním).

Nejdůležitější kategorií lhůt v řízení správním jsou lhůty ku stížnostem na opatření organů správních. Všechny lhůty rekursní jsou prekluzivní, takže zmeškání jich má v zápětí, že stěžovatel nemůže více svůj nárok jinak odůvodněný ku platnosti přivést.